

La *sínia* (I)

(ALDC, III, 733. La *sínia*)

Només ens ocupem de la variació fonètica del tipus *sínia*; per a la variació lèxica, veg. mapa 457.

El mot àr. SĀNIYA ‘aixecar aigua d’un pou; molí’, der. d’una arrel S-N-W ‘regar’, ha donat origen bàsicament a dues var. que afecten sobretot la vocal tònica: *sénia* (var. *seni* 8, 83, 84, per pèrdua de la vocal final del segment *-ia*; *senya* 152, amb palatalització de la *n*; *assénia* 153, amb pròtesi vocàlica

originat per fonosintaxi), i *sínia* (var. *sini* 73-80, 82), amb tancament /e/ > /i/ per acció inflexionant de la [i] o [j] següent (com *sépia* > *sípia*, *séquia* > *síquia*). En canvi, la var. *sènia*, amb [e], té caràcter més aviat local.

Són mots normatius *sínia*, des del *DG*₁, 1932, i *sénia*, des del *DIEC*₁, 1995, que també incloïa *sènia*, que va ser suprimit al *DIEC*₂, 2007.

